

de les mateixes. Faré esment d'alguna cosa:

1. El més important, Zeileis sap guardar, sobretot, la distància necessària entre ell i el que cerca el seu ajut. Ell serva el seu secret i refusa de donar qualsevulla explicació al malalt sobre la base i influència dels seus raigs. "Vés al dimoni i deixa'm en pau", diu a una malalta impertinent, que ell té per un veritable *Bisgurn* (drac). Sense voler, hom recorda el ja desaparegut i formós tipus del també groller metge, per exemple, el vell Heim. Què és allò que fem avui? A l'hora de consulta sostenim un discurs científic i complet al malalt mig instruït dintre la medicina, escrivim articles en diaris i setmanaris, el tamany i el contingut dels quals, és, des de fa molt de temps, insuportable al públic. Cada divendres al vespre tota persona pot sentir per ràdio "el més nou dintre la medicina", dit per una de les més sàvies boques. En aquest cas jo veig el senyor Esteve com deixa l'altaveu i d'u d'avorrit: "un altre cop un d'aquests professors", i agafa amb més gust el cigar dels vespres i el fonògraf. Allò que els metges fem tot el dia no és altra cosa que una profanació de la medicina. No, no estem molt llunyans de la prostitució de l'art de guarir. I davant tot l'esmentat ens admirem quan els malalts fugen de nosaltres i se'n vap cap a Zeileis? Aquell que resta parat davant de tot això, és que desconeix per complet la força impulsiva de l'ànima humana.

2. Zeileis es preocupa de formar una esfera de confiança al seu entorn. Els malalts entren dintre de la seva habitació, preparats moralment. Pertot arreu han sentit parlar d'ell i dels seus guariments meravellosos. La seva avançada edat (jo vaig sentir números de 78 a 110 anys, en realitat, és un home que té els seus bons 60 anys), les seves forces sobrenaturals (que naturalment no existeixen), els seus experiments físics, que s'estenen sobre més de 34 anys, la procedència misteriosa (Índia, Pèrsia, en realitat Austria) i, en darrer lloc, els seus guariments meravellosos van de boca en boca. En això ve la suggestió directa, l'habitació mig fosca, baixa i ovalada irregularment, escassament il·luminada per dues làmpares elèctriques, les quals estan sostingudes per les beques de dues serps monstruoses. Els sorolls rars i espeternegants, el reflex blavós de la il·luminació elèctrica, la xispa,

la sensació especial, barreja de sorpresa i de dolor que tota persona nota sota la xispa elèctrica. Però, tot això, jo ho tinc per fets en tot cas prescindibles o substituïbles per altres aparences. La suggestió veritable està en la interioritat de la persona de Zeileis, apart, també, de la interioritat de tot veritable gran metge. Tot això s'ha de veure amb els propis ulls: l'home doble i fort amb la barba lleugerament grisa i completa, amb el ventre ben rodó, en mànegues de camisa, amb el coll (un coll de Schiller), la Virgínia sempre a la boca. Pausadament rep un malalt darrera de l'altre, posa l'una mà al clatell i diu, mentre electricitza durant segons, algunes paraules tranquil·litzadores i encoratjadores. Tuteja la major part dels malalts. De tant en tant, una paraula alegre, un xisto una mica agre, per exemple, una xispa sobre la ben rodonejada espatlla d'una malalta que s'escapa. Tothom s'alegra i una onada de desenfadament i confiança alegre rodeja la massa de persones. La manera de tractar les multituds, és, certament, la mateixa que ho feia el ja mort, curandero Coué. El sentit i la influència d'aquest tractament són fàcils de comprendre. Dintre la nostra habitació de consulta escoltem al senyor president, al senyor director del banc, al ministre, al primer secretari, al propietari noble, al gran comerciant, a la noble senyora, etc. Tot això no ho coneix Zeileis. Tots els malalts es despullen junts de mig cos a l'habitació de tractament. Amb la vestimenta cau també el títol i la classe. No resta altra cosa que el miserable home malalt, cera tova sota les mans del doctor. Passant per davant de Zeileis acaba tota classe d'alcúrnia. Amb un acord silenciós es deixa passar primer el cec, el mutilat, el malalt greu, el nen. A tots els cerca el llaç d'amor fraternal, i estan units amb la confiança necessària en aquell home que els vol i els pot ajudar. Aquesta expressió de complet lliurament jo només l'he vist als temples de l'església cristiana, i molt més encara, als temples orientals, de tant en tant, també als llocs de treball dels grans metges.

I nosaltres els metges corrents, els pràctics? Nosaltres som tots amb raríssimes excepcions metges de caixa i tenim l'esplèndid sistema de la lliure elecció de medicina. El malalt cerca el metge de confiança. Per això, únicament, un sol número. La caixa general de malalts de Nüren-